Paul Csavdari

Cina de taină și conflictul Legământului

Continuare a analizei profetice despre jertfa necurmată

Una dintre cele mai puternice idei teologice promovate de creștinismul istoric este că, în seara dinaintea arestării Sale, Isus ar fi „instituit” un ritual sacru – Cina cea de Taină – în care le-ar fi oferit ucenicilor trupul și sângele Său sub forma pâinii și a vinului, declarând astfel un „legământ nou”. Dar această versiune a fost transmisă și impusă lumii exclusiv prin Pavel, cel care susține că nu a primit această revelație de la ceilalți apostoli, ci direct de la „Domnul”.

Problema este că Evangheliile nu sunt coerente în această privință. Ba chiar dimpotrivă: există dovezi că secvențele legate de pâine și vin sunt inserții ulterioare, iar Evanghelia lui Ioan ignoră Cina de Taină complet.

1. Evanghelia după Ioan: nicio Cină, niciun legământ prin sânge

Ioan este evanghelistul care oferă cele mai lungi discursuri ale lui Isus, inclusiv relatarea detaliată a ultimelor ore petrecute cu ucenicii. Dar nu spune nimic despre vreo „cină a legământului”, despre „trupul Meu” sau „sângele Meu” dat „pentru voi”.

În schimb, în Ioan 6, Isus rostește în public cuvinte despre „trupul și sângele Său”:

„Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică...”(Ioan 6:54)

Iudeii sunt scandalizați – pe bună dreptate, căci Legea interzice consumul de sânge (chiar simbolic). Nimeni nu înțelege discursul. Iar Isus nu face vreo legătură cu Cina, cu un ritual, sau cu un legământ nou.

Totul este spiritual: viața Isus este de trăit prin Duh și Adevăr.

2. Evanghelia după Luca: textul devine neclar din cauza acestei inserții

Relatarea Cinei în Luca 22 conține un dublu pahar, un discurs întrerupt și o succesiune forțată a elementelor. Să-l privim analizat:

Luca 22:14–23

14 Când a sosit ceasul, Isus a șezut la masă cu cei doisprezece apostoli.
15 El le-a zis: „Am dorit mult să mănânc Paștele acesta cu voi înainte de patima Mea;
16 căci vă spun că nu-l voi mai mânca, până la împlinirea lui în Împărăția lui Dumnezeu.”

17 Apoi a luat un pahar, a mulțumit lui Dumnezeu și a zis: „Luați paharul acesta și împărțiți-l între voi;
18 căci vă spun că nu voi mai bea de acum din rodul viței, până când va veni Împărăția lui Dumnezeu.”
19 Apoi a luat pâine, a mulțumit, a frânt-o și le-a dat-o, zicând: „Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.”
20 Tot astfel, după ce au mâncat, a luat paharul și a zis: „Acest pahar este legământul cel nou, făcut în sângele Meu, care se varsă pentru voi.”
21 „Dar iată, mâna vânzătorului Meu este cu Mine la masă.
22 Fiul omului, în adevăr, Se duce după cum este rânduit. Dar vai de omul acela prin care este vândut!”
23 Și au început să se întrebe unii pe alții cine dintre ei să fie acela care va face lucrul acesta.

Textul devine perfect cursiv dacă sunt eliminate versetele 19 și 20, care conțin formula despre „trupul Meu” și „sângele legământului”. Fără ele, relatarea curge natural: Isus ia un pahar și îl dă ucenicilor. Le spune că nu va mai bea din rodul viței până când va veni Împărăția lui Dumnezeu. Apoi continuă să vorbească despre trădare.

Cu alte cuvinte, Cina din Luca fără versetele 19–20 devine un simplu moment de despărțire și o promisiune profetică – nu un ritual de „legământ”. Dar dacă păstrăm versetele 19–20, totul se întrerupe brusc:

- apare un al doilea pahar, fără explicație,
- Unsul oferă „trupul” și „sângele”, dar în mod izolat,
- iar fluxul narațiunii despre trădare este întrerupt de o scenă teologică străină de restul mesajului lui Luca.

Aceasta este o dovadă clară de interpolare: versetele 19–20 nu sunt parte organică din text, ci au fost adăugate pentru a sprijini teologia legământului prin sânge.

3. Evanghelia după Matei: și aici inserția afectează fluența

Fragmentul relevant este în Matei 26:

20 Seara, Isus a șezut la masă cu cei doisprezece ucenici.
21 Pe când mâncau, El a zis: „Adevărat vă spun că unul din voi Mă va vinde.”
22 Ei s-au întristat foarte mult și au început să-I zică, unul după altul: „Nu cumva sunt eu, Doamne?”
23 Drept răspuns, El a zis: „Cel ce a întins cu Mine mâna în blid, acela Mă va vinde.
24 Fiul omului Se duce, după cum este scris despre El. Dar vai de omul acela prin care este vândut Fiul omului! Mai bine ar fi fost pentru el să nu se fi născut!”
25 Iuda, vânzătorul, a luat cuvântul și a zis: „Nu cumva sunt eu, Învățătorule?” „Da, tu ești”, i-a răspuns Isus.
26 Pe când mâncau, Isus a luat o pâine; și, după ce a binecuvântat, a frânt-o și a dat-o

ucenicilor, zicând: „Luați, mâncați, acesta este trupul Meu.”
27 Apoi a luat un pahar și, după ce a mulțumit, li l-a dat, zicând: „Beți toți din el;
28 căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor.
29 Vă spun că, de acum încolo, nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi nou, în Împărăția Tatălui Meu.”
30 După ce au cântat cântările, au ieșit pe Muntele Măslinilor.

Textul devine și aici coerent dacă sunt eliminate versetele 26 și 28, care conțin referirea la „trupul” și „sângele” Unsului. Dar versetul 27 trebuie păstrat, deoarece:

- este identic cu Luca 22:17–18 (prima parte),
- conține ideea centrală: Unsul le dă paharul și le spune că nu-l va mai bea până la venirea Împărăției.

Astfel, în ambele Evanghelii, fără versetele inserate, rămâne o scenă curată, coerentă, cu o semnificație esențial spirituală, nu ritualică:

- Unsul bea un ultim pahar cu ucenicii,
- le spune că este ultima oară când o face,
- apoi continuă cu discuția despre trădare și plecare.

În schimb, versetele 26 și 28:

- întrerup brusc firul,
- introduc o teologie a trupului și sângelui care nu există în restul Evangheliei,
- creează o contradicție narativă și tematică.

Toate acestea susțin ideea că acele două versete sunt inserate mai târziu – sub influența teologiei pauline.

4. Evanghelia după Marcu: o anomalie evidentă

În Marcu 14:22–24:

17 Când s-a înserat, Isus a venit cu cei doisprezece.
18 Pe când ședeau la masă și mâncau, Isus a zis: „Adevărat vă spun că unul din voi, care mănâncă cu Mine, Mă va vinde.”
19 Ei au început să se întristeze și să-I zică, unul după altul: „Nu cumva sunt eu?”
20 El le-a răspuns: „Este unul din cei doisprezece, care întinge cu Mine în blid.
21 Fiul omului Se duce, după cum este scris despre El. Dar vai de omul acela prin care este vândut Fiul omului! Mai bine ar fi fost pentru el să nu se fi născut!”

22 Pe când mâncau, Isus a luat o pâine și, după ce a binecuvântat, a frânt-o și le-a dat-o, zicând: „Luați, mâncați, acesta este trupul Meu.”
23 Apoi a luat un pahar și, după ce a mulțumit, li l-a dat, și au băut toți din el.
24 Și le-a zis: „Acesta este sângele Meu, sângele legământului, care se varsă pentru mulți.”
25 Adevărat vă spun că nu voi mai bea deloc din rodul viței până în ziua când îl voi bea nou în Împărăția lui Dumnezeu.”
26 După ce au cântat cântările, au ieșit pe Muntele Măslinilor.

Scena este prezentată diferit, dar și mai grav: Unsul le dă paharul ucenicilor, ei beau toți, și abia apoi le spune:

„Acesta este sângele Meu, sângele legământului, care se varsă pentru mulți.”

Aceasta este o inversare totală a logicii divine:

- ucenicii beau fără să știe ce beau,
- le este revelat după ce au băut că era „sângele legământului”,
- dar în Lege, sângele este interzis – simbolic sau nu – iar în Faptele apostolilor (cap. 15) interdicția este reafirmată chiar de apostoli.

Prin urmare, această scenă contrazice:

- caracterul moral și deschis al Unsului, care le explica ucenicilor totul „dinainte”,
- Legea lui Dumnezeu, care interzice consumul de sânge,
- și logica oricărui legământ: nimeni nu intră într-un legământ fără să știe.

Această contradicție profundă este o altă dovadă că versetele respective sunt o adăugire ulterioară, aliniată cu teologia paulină și cu ritualul impus de tradiția Bisericii.

5. Pavel – sursa singulară și autoritatea acestei tradiții

Singurul care susține clar și explicitcă a primit această învățătură direct de la Domnul (nu de la ucenici!) este Pavel:

„Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat: că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine...”(1 Corinteni 11:23)

Această declarație este extrem de importantă:

- Pavel nu era prezentla Cina reală.
- Pavel nu afirmă că a auzit de la Petru sau Ioan.

- Pavel introduce expresii care nu apar în Evanghelii: „spre iertarea păcatelor”, „osândă”, „trupul Domnului” – toate în contextul unui ritual cu semnificație juridico-sacrală.

Aceasta este teologia lui Pavel: o reinterpretare filosofico-religioasă a morții lui Isus, transformată în „jertfă de ispășire”.

6. Ce spun specialiștii despre manuscrisele grecești

Cercetarea textuală modernă a observat de mult timp faptul că anumite pasaje-cheie din Evanghelii – cele care vorbesc despre trupul și sângele lui Isus în contextul Cinei – lipsesc din unele manuscrise grecești timpurii. Cel mai cunoscut exemplu este Luca 22:19b–20, unde afirmațiile despre „trupul care se dă” și „sângele legământului” nu apar în manuscrise importante, precum Codex Bezae sau unele versiuni siriace.

Specialiști precum Bruce Metzger și Bart Ehrman, precum și echipele care editează edițiile critice Nestle-Aland, au remarcat că aceste expresii:

- sunt foarte asemănătoare cu textul din 1 Corinteni 11:23–25, unde Pavel descrie Cina într-un limbaj teologic specific;
- sunt suspectate a fi interpolări liturgice ulterioare, adăugate pentru a armoniza Evangheliile cu practica euharistică deja înrădăcinată în Biserică;
- pot fi eliminate din textul evanghelic fără ca narațiunea să-și piardă coerența, ba dimpotrivă, aceasta devine mai fluentă.

De asemenea, în Marcu 14, ordinea în care sunt prezentate evenimentele – ucenicii beau paharul înainte de a li se spune că este „sângele legământului” – este considerată de mulți cercetători o anomalie logică și narativă.

Cu toate acestea, aceste observații nu sunt cunoscute publicului larg, nici nu sunt luate în calcul în definirea oficială a doctrinei. Ele rămân în sfera criticii academice, separate de teologia instituțională.

7. De ce această interpretare este cu totul specială

Studiul de față merge dincolo de critica textuală. El oferă o lectură profetică integratăa textului biblic, propunând o înțelegere complet diferită a evenimentului numit „Cina cea de Taină”.

Spre deosebire de abordările tradiționale, această analiză:

- Arată că ideea de „trup și sânge” dat pentru iertare nu provine de la apostolii prezenți la Cină, ci exclusiv de la Pavel, care afirmă că a primit această revelație „de la Domnul”, independent de ceilalți.
- Observă că Evanghelia după Ioan nu conține deloc relatarea Cinei, ci doar un discurs public despre „trup și sânge”, scandalos pentru ascultători – o absență semnificativă și voită.

- Demonstrează că versetele considerate fundamentul teologiei euharistice pot fi eliminate din text fără a afecta coerența narațiunii, ceea ce susține ideea unei interpolări dogmatice târzii.
- Leagă aceste observații de profeția din Daniel 8, unde se vorbește despre:
    - smulgerea „jertfei necurmate”,
    - surparea „Locașului cel Sfânt”,
    - aruncarea adevărului la pământ,
    - și înșelarea ostirii cerurilor.

În această cheie profetică, Cina transmisă de Pavel nu este o „instituire divină”, ci o reinterpretare falsificată a legământului real dintre Tatăl și Fiul – un legământ bazat pe Duh și Adevăr, nu pe sânge și moarte.

8. Recapitulare – ideile principale ale acestui studiu

1. Textele grecești ale Evangheliilor conțin variații importante în pasajele despre Cina. Unele manuscrise omit versetele-cheie despre „trup” și „sânge”, confirmând ipoteza unor inserții dogmatice.
2. Doar Pavel susține că a primit această doctrină direct de la Domnul, fără legătură cu ceilalți apostoli. Acest lucru ridică întrebări majore despre autenticitatea tradiției liturgice care se sprijină pe el.
3. Evanghelia după Ioan ignoră complet relatarea Cinei.
4. Versetele inserate în Luca, Matei și Marcu pot fi excluse fără a rupe firul narativ. Dimpotrivă, în lipsa lor, textul devine mai coerent și mai fidel stilului și pedagogiei Unsului.
5. Citind aceste fapte în lumina profețiilor din Daniel și Apocalipsa, reiese clar că:
    - A avut loc o înlocuire a adevărului cu o ideologie falsă;
    - Legământul cel veșnic a fost răstălmăcit într-un ritual sângeros;
    - Iar această înșelare a fost profețită ca „smulgerea jertfei necurmate”.

Această interpretare nu este doar una originală, ci necesară pentru oricine vrea să înțeleagă de ce Isus a fost ucis și ce s-a întâmplat cu adevărul după aceea. Este o invitație la curățirea Locașului: la revenirea la legământul viu și spiritual al Unsului, la respingerea sincretismului teologic care a dominat lumea timp de peste două milenii, și la redescoperirea unei relații directe și curate cu Tatăl – fără sânge, fără ritual, fără falsificare.